

CHUYỆN LÀNG TÔI

Quỳnh Hương (nvn)

Kỳ 2

« Sau khi thăm hỏi cung cách làm ăn của ông Ray, ông Yelsin nói rằng : 'Nước Nga đã đi sau Mỹ 30 năm về nông nghiệp. Ông cũng ngờ ý là sẽ gửi nông dân Nga đến Mỹ để học hỏi nghề nông bên Mỹ. »

Với tôi, Marx là một anh hùng, mà Hồ là một tên vô cùng gian ác và sảo quyệt. Hồ đem áp dụng chủ nghĩa cộng sản không tưởng đánh lừa, ru ngủ dân Việt . Dân nghèo hy vọng theo Hồ thì sẽ được đi đến « thế giới đại đồng » (!). Qua giai đoạn dài 62 năm áp đặt chủ nghĩa cộng sản vào Việt nam, người nông dân vẫn sống trong thiếu thốn khổ cực. Trong khi các nước lân bang như Mã Lai, Thái Lan, Phi luật Tân....chưa kể đến 4 con rồng châu Á và Nhật Bản, có cùng một giai đoạn lịch sử sau thế chiến 2, đời sống của họ gấp từ 10 đến 80 lần hơn dân Việt.

Người dân đời 62 năm vẫn không thấy cái mà Hồ tuyên truyền « các tận sở năng, các thụ sở nhu » (làm theo năng lực hưởng theo nhu cầu). Cái ngày đó đến thì 83 triệu dân Việt trở thành 83 triệu Tôn Ngô Không ở trần gian. Nhưng người dân Việt đời hoài, đời mãi « ngày mai ăn không mất tiền », mà cái ngày mai ấy nó mãi ở chốn hư vô.

Cái gì là 'bóc lột thặng dư giá trị'? Thời nay, chủ tư bản dùng máy móc sản xuất mà con người chỉ làm phần phụ. Chẳng lẽ chủ tư bản bóc lột thặng dư giá trị của mấy cái máy? Tôi lại nhớ cái hồi ông Yelsin, Tổng thống Dân chủ đầu tiên của nước Nga sau khi chế độ cộng sản sụp đổ tháng 12 năm 1991, ông đến thăm một nông trại ở miền trung nước Mỹ. Ông đến trang trại của ông Ray. Gia đình có 4 người, mà ông Ray có 2000 mẫu (acres). Sau khi thăm hỏi cung cách làm ăn của ông Ray, ông Yelsin nói rằng : 'Nước Nga đã đi sau Mỹ 30 năm về nông nghiệp.' Ông cũng ngờ ý là sẽ gửi nông dân Nga đến Mỹ để học hỏi nghề nông .. Tôi đã có dịp đi về tiểu bang Kansas, cánh đồng của các chủ trang trại, đúng là thẳng cánh cò bay. Tôi đi 5 giờ xe hơi trên quãng đường hơn 200 miles, từ Wichita qua Dodge City, tới Garden City, nhìn những cánh đồng bắp lên xanh mơn mớn, không có một bóng người gọi là 'nông dân chân lấm tay bùn', mà chỉ toàn là những vòi đang phun nước lên các luống bắp. Nga đi sau Mỹ 30 năm về nông nghiệp. Việt Nam thì đi sau Mỹ bao nhiêu năm, nhất là mấy anh cán lớp ba vẫn còn cai trị bằng bạo lực.

Bên Trung cộng, Mao chủ trương Đại trại, các nông trường tập thể được thành lập. Cái kiểu « cùng ăn, cùng ngủ, cùng làm » của Mao đã bị nhóm Đặng tiểu Bình chống lại và Mao đã cầm tù Bình. Mao chết tháng 9 năm 1976 thì xảy ra sung đột giữa Giang Thanh vợ lẽ Mao và nhóm Hoa quốc Phong. Rồi Đặng tiểu Bình được ra khỏi nhà tù và trở nên người lãnh đạo. Đặng huỷ bỏ Nông trường tập thể và xây dựng Tiểu cận trang .Tiểu cận trang được hiểu là Hộ gia đình. Thời gian này Việt cộng vẫn còn áp dụng hợp tác xã nông nghiệp, khởi đầu từ 1953, cho mãi đến năm 1987, năm lịch sử tăm tối của Việt nam dưới sự cai trị sắt máu của cộng sản. Đó là năm chết đói xảy ra ở hai tỉnh Quảng Ninh và Thanh Hoá. Cái nạn 'cùng ăn, cùng ở, cùng làm' này nếu Mao và Hồ sống thêm vài năm thì không chỉ dân Tàu , mà ngay cả dân Việt cũng có hàng triệu con không cha (!)

Đời sống dân làng tôi hiện nay chỉ hơn 'thời kỳ hợp tác xã nông nghiệp'. thời kỳ này kéo dài 3 thập kỷ, cho đến 'Cái đêm hôm ấy đêm gì'(2) năm 1987. Sự thất bại của cái gọi là 'hợp tác hoá nông nghiệp' là điều tất yếu. Tiếng kèng nổi lên là nông dân ra đồng làm. Chiều xuống lại đời tiếng kèng để trở về nhà. Anh làm chăm, kết quả nhiều , cũng được phân chia như anh lười, ù ơ dí dẫu. Anh có trí khôn, cũng quân bình như anh 'vai u thít bắp', thế cho nên sinh ra suy tị, và tình trạng lãn công xảy ra. Năng xuất thu hoạch càng ngày càng xuống. Dù Việt cộng có dụ khị những từ ngữ hoa mỹ như 'làm ngày không đủ, tranh thủ làm đêm, làm thêm giờ nghỉ', tự người dân đã hiểu ra tấy đánh lừa của cộng sản nên họ không chăm chỉ làm. Bọn lãnh đạo cộng sản Việt nam quên hay không biết câu ngạn ngữ Việt là « cha chung không ai khóc ». Sau năm 1975, Việt cộng chiếm miền nam, bọn chúng đã cướp các xí nghiệp , nhà máy của tư nhân và biến thành cơ sở quốc doanh. Kết quả là vài năm sau rệu rã, thua lỗ. Vì có nhà nước 'bù lỗ', nên từ lãnh đạo đến công nhân đều không phát huy sáng kiến để theo kịp trào lưu tiến hoá của thế giới. Việc phải đến đã đến, các cơ sở quốc doanh hầu hết bị dẹp tiệm vì nhà nước không bù lỗ nổi. Có phải đó là « thắng lợi của chủ nghĩa xã hội ? » (!)

Trong vùng tôi có vài đặc sản, mà tôi còn nhớ được 2 câu thơ của ông chú:

*...Xứ Đồng Giá: cá rô, dưa hấu
Xã Quỳnh Lôi: bông, đậu, thuốc Lào.*

Bông, đậu, thuốc Lào thì nhiều nơi trồng. Nhưng « cá rô Đồng Giá » thì tôi nghĩ là khó nơi nào có được. Nó không phải loại cá rô thường. Nó tự sinh trong mùa mưa, tháng 5 tháng 6. Khi mùa cạn là hết cá. Cá rô bình thường, xương rất cứng. Nhưng cá rô Đồng Giá lại mềm xương, cho nên người ta gọi là cá rô không xương. Trong cả vùng quê tôi còn một thứ đặc sản khác là Gạo Tám thơm. Làng tôi cũng có trồng loại này. Lúa tám vào mùa lúa trở bông, hương thơm ngát cánh đồng. Nhưng lúa tám thơm chỉ trồng được vào vụ Mùa, là tháng 10 trên đất vùng cao. Do vậy Tám thơm đắt giá. Sau 1975, tôi có hỏi những người ở quê tôi vào miền nam, thì được biết lúa Tám đã không còn từ cái ngày cải cách ruộng đất. Sau này vào nam, được ăn gạo Nàng Hương chợ Đào, là loại gạo thơm nổi tiếng ở miền Nam Việt nam, nhưng so sánh thì không bằng Tám thơm miền Bắc.

Bây giờ qua Mỹ, người Việt thường ăn gạo Thái Lan. Gạo Thái Lan nhiều loại giá khoảng 20usd một bao 50 lbs. Nhưng có một loại gạo khác của Cali, mà người Việt ít dùng. Đó là gạo Nhật. Thực ra nó là gạo giống gốc từ Nhật và do người Nhật trồng trên đất Mỹ, thường bán ở Costco và một số ít chợ Việt Nam. Người Nhật hoặc do thói quen, hoặc do bảo thủ, họ chỉ thích ăn gạo Nhật. Nếu so sánh thì gạo Nhật mềm, nó không mềm như gạo Nếp, nhưng mềm hơn Nàng Hương chợ Đào hay gạo Tám Thơm miền Bắc Việt Nam. Nó có chút thơm, tuy không thơm bằng gạo Nàng Hương và gạo Tám. Tiếc rằng gạo Tám miền Bắc Việt Nam đã biến mất từ ngày cải cách ruộng đất, giết người của cộng sản Việt Nam.

Vì thói quen ăn gạo mềm, năm 1995, Nhật mất mùa, Chính phủ Nhật có nhập cảng gạo Nhật từ Cali, nhưng nhiều dân Nhật vẫn tìm mua gạo trồng trên đất Nhật, nên đã kéo giá gạo lên 100 usd một bao gạo 50 lbs. Cũng không thể trách người dân Nhật. Đó là thói quen từ thuở lọt lòng.

Ngay người Việt ta, khẩu vị mỗi người mỗi khác, mỗi vùng mỗi khác. Món điểm tâm thì miền Bắc khoái phở, miền Nam khoái mì, hủ tiếu, miền trung thích ăn bún bò Huế và mì Quảng.. Món ăn thường ngày thì miền Bắc thích rau muống: luộc, xào, nộm... ; miền Nam thích rau dớn. Trước 1954, miền Nam thường dùng rau muống cho heo ăn, nên được gọi là rau heo. Sau này người miền Nam cũng nhiều người ăn rau muống.

Tôi nhớ lại ngày di cư tìm tự do vào miền Nam, có thời gian tôi sống ở miền Tây, vùng Dinh Điền Cái Sắn, tỉnh Rach Giá. Chính phủ Ngô đình Diệm chia cho mỗi gia đình, dù là 2 hay ba, bốn người, cũng nhận được phần đất 3 hectares đất cấy lúa (30.000m²). Có hơn 40 ngàn người dân bắc di cư tị nạn cộng sản lập nghiệp ở đây. Cơ quan Dinh Điền cấy bừa và sạ lúa giúp cho vụ đầu, và chính phủ phát gạo tiền cho 6 tháng. Dân định cư thấy đồng ruộng rất nhiều của nên bắt về nấu canh. Nhưng dân địa phương gốc gác ở đó thì họ ngạc nhiên: Lúa non sau khi sạ khoảng 1 tháng, họ thường dùng roi đi đập chết cua, chứ không bắt về làm thức ăn. Khoảng mười năm sau, tôi về sống ở Sóc Trang. Vùng này không có dân di cư nên của đồng vẫn không có bán ở chợ. Dân địa phương vẫn dùng roi đập cua khi cây lúa mới trở đồng đồng, để ngăn chặn cua cắn ngang cây lúa. Đến bây giờ sau gần 60 năm xa quê làng miền bắc, sang sống ở Mỹ, tôi vẫn thấy canh cua nấu rau đay, mồng tơi là tuyệt, dù rằng cua ở Mỹ là cua biển.

Vì vậy khẩu vị người Nhật thích gạo Nhật là bình thường. Gạo Nhật ở California là gạo Kokuho Rose, do công ty Koda Farms sản xuất⁽³⁾. Công ty này thuộc gia đình ông Keisaburo. Ông Keisaburo Koda sinh 1882 tại thị trấn Ogawa Nhật bản. Hồi còn trẻ, ông có bằng đại học và từng làm hiệu trưởng. Ông đã xin từ chức để theo đuổi giấc mộng của mình là làm một cuộc hành trình qua Mỹ năm 1908. Ông mạo hiểm kinh doanh dầu, rồi thiết lập một loạt các nhà máy giặt, lập nhà máy đóng cá hộp và có một đội tàu đánh cá 39 chiếc Ông lại đem bán đi để đeo đuổi nghề nông ở Sutter County. Cuối năm 1920, ông Keisaburo đến vùng San Joaquin để khởi đầu khai thác nghề nông mới. Ông là một nhà cách tân trong việc trồng lúa. Năm 1940 ông đã cho dùng máy bay để gieo hạt. Ở Việt nam, cho đến nay miền Bắc vẫn áp dụng phương pháp cổ truyền, gieo mạ rồi cấy lúa. Ở miền Nam thì phương pháp sạ lúa lại phổ thông. Ông Keisaburo nổi tiếng về lúa gạo và được người trong vùng gọi là « vua gạo ».

Năm 1941, trong cuộc chiến tranh thế giới lần 2, đạo luật 9066 đã tập trung người Mỹ gốc Nhật trong các trung tâm xa bờ biển phía Tây Hoa kỳ. Gia đình ông Keisaburo phải dời cư đến Colorado. Ông phải đình chỉ hoạt động cho đến ngày trở về. Nhưng chính phủ Mỹ lại cần thực phẩm nên buộc ông phải giao việc quản lý cho những người lạ, trong khi bận bẻ thân thiết của ông lại quá bận rộn lo công việc điều hành riêng nên không giúp được ông.

Vào thập niên 1930, cũng như những gia đình nông dân Hoa Kỳ khác, gia đình ông Keisaburo đã dùng nông cụ cơ giới cho việc canh tác.

Sau chiến tranh, gia đình ông được rời khỏi trại. Khi về đến nhà, ông mới biết là các cơ sở của gia đình ông đã thất tán. Ông giao việc tái thiết cơ sở cho 2 con trai là Edward và William. Dần dần con ông đã mua lại được đất cũ. Năm 1963, ông đã đưa ra loại gạo mới nhãn hiệu Kokuho Rose. Nhãn hiệu gạo này mau chóng được ưa chuộng trong những người Mỹ gốc Nhật khắp Hoa kỳ. Hiện nay thế hệ thứ ba của gia đình Keisaburo vẫn tiếp tục điều hành cơ sở nông nghiệp nổi tiếng này.

Tôi đã sống qua nhiều nơi. Ngôi làng nhỏ bé, nơi tôi sinh ra, và sống được 17 năm, rồi như một di dân, chuyển lên Hanoi được 5 năm và di cư tị nạn cộng sản vào Nam sống được trên 3 thập kỷ, trong đó có 5 năm tù khổ sai cộng sản sau khi bọn chúng chiếm miền Nam. Thời gian sau 1975 là thời gian đi chậm nhất. Người người khốn khó, nhà nhà khốn khó, bo bo dài dài, vì thế tôi có cảm tưởng thời gian đi quá chậm. Nhưng từ ngày chọn Mỹ làm quê hương, sau một thời gian ngắn sống ở San Francisco, tôi về sống ở thung lũng Hoa Vàng, cũng được 17 năm..

Người ta gọi tên Thung lũng Hoa Vàng vì ở thung lũng này trồng rất nhiều cây Acacia. Cứ đến mùa hoa tháng tư tháng năm, hoa nở vàng trên các ngọn cây. Gió đưa hoa rụng bay xa làm cho những người dị ứng với phấn hoa sổ mũi. Thung lũng Hoa vàng cũng có nhiều người gọi là Thung lũng Điện tử (Silicon Valley) vì quận hạt này có tới trên 26,000 Hãng Xưởng, nhiều nhất là ngành computer. Dân Việt ở thành phố quê hương thứ 2 của tôi đông nhất với con số 150,000 người. Nếu tính là County (Quận hạt) thì phải kể Orange County với nhiều thành phố, số người Việt lên đến 300,000 người. Sống ở đất Mỹ, sao tôi thấy thời gian đi quá mau. Phải chăng vì không phải lo sinh kế, không phải lo về sức khỏe, lại hưởng không khí trong lành và tự do, không phải nạn nửa đêm công an khu vực xét nhà (!)?

Quê hương, nơi tôi sinh ra vẫn còn nghèo. Nếu đem so với mấy làng lân cận thì có khá hơn, nhưng so với vùng quê miền nam Việt Nam ngay trong giai đoạn này thì còn thua kém, nếu so với miền Nam thời Việt Nam Cộng Hoà thì thua xa. Đọc tin tức trên các trang báo, kể cả báo Mỹ, có báo ghi là bình quân đầu người ở Việt Nam ngày nay là 400 usd/năm, có báo 500usd. Nhưng theo tài liệu World bank, thì Việt Nam với dân số 82triệu 966.000 người, bình quân đầu người(income per capita) là 620usd/năm⁽⁴⁾. Con số này sao tôi thấy không chính xác.

Hiện nay dân số VN sống về nông nghiệp là 80%. Theo tỷ lệ này, số dân 83 triệu thì 65 triệu làm nghề nông. Trong tháng 4 năm 2007, tôi điện thoại về quê thăm bà chị, tôi có hỏi đứa cháu về tình hình làm ăn ở trong thôn. Nó nói từ hồi bỏ hợp tác xã năm 1990, chia ruộng cho mỗi hộ tính theo nhân khẩu. Chia là chia kiểu phát canh thu tô, chứ nông dân không được làm chủ thửa đất. Đất vẫn kiểu sách vở của họ Hồ là " nhân dân làm chủ, nhà nước quản lý, đảng lãnh đạo". Cứ 10 năm lại xét chia ruộng một lần, mỗi đầu người được 1 sào 4. Một sào là 360 mét vuông. Sinh thêm con hay có người trong nhà qua đời, phải đợi đến đáo hạn 10 năm mới thêm hay cắt. Và người trong nhà đi ra thành thị kiếm việc cũng vẫn nằm trong qui định này.

Còn một đứa cháu khác, ở ngay tại nơi tôi sinh ra, vì đất canh tác ít, nên được chia mỗi người một sào. Tôi hỏi thêm chi tiết, cháu tôi kể: " Một sào ruộng phải mướn cày, bừa, dẫn nước vào ruộng, các loại phân và thuốc trừ sâu và thuế nông nghiệp, tổng số hết 2 tạ rưỡi thóc cho một sào, số thu hoạch cho một sào thông thường là 3 tạ rưỡi thóc. Một nhân khẩu chỉ còn được 1 tạ thóc cho 1 vụ, mà một năm 2 vụ chính trồng lúa, còn một vụ trồng hoa màu phụ như khoai lang hay bắp. Phần này chỉ là làm thêm cho có lương thực.

Người nông dân phải bỏ công của mình để làm các công việc : làm cỏ, gặt , đập lúa , trải phân. Số thu được 2 tạ thóc một năm. Giá tiền một tạ thóc là 300.000 vnd. Một tạ thóc say được trung bình 75 kilo gạo. Một năm 2 vụ được 150kilo gạo. Đầu người một tháng được 12 kilo rưỡi gạo. Nếu cộng thêm hoa lợi phụ, hoặc bắp hoặc khoai, có thể gọi là tạm đủ nuôi sống một nhân khẩu. Nhà đũa cháu ở cách xa làng tôi được chia một nhân khẩu là 1 sào 4, thì số thâu hàng năm trừ mọi thứ còn được 2 vụ là 2 tạ 8 thóc. Giá đồ la hiện thời (2007) trên 16.000vnd một đô la. Vậy thì làng tôi mỗi nhân khẩu chưa được 40usd một năm, và làng bà chị tôi được 50usd một năm.

Gau Giai theky 18 hiện con áp dụng

65 triệu người với thu nhập bình quân từ 40usd đến 50 usd một năm, phải bao nhiêu triệu phú đô la hay tỉ phú đô la để bình quân một đầu người ở Việt Nam thời 2007 được 620 usd? Thực tế là như thế. Không hiểu nhân viên của World Bank tại Hanoi đã dựa vào tài liệu nào mà đưa ra con số 620 usd.

Trong suốt quãng đời ,nay sắp đi vào tuổi 80, tôi đã sống qua các thời kỳ thơ ấu ở trong làng và ở Hải Phòng, Hà Nội, thời thực dân Pháp cai trị, rồi từ đầu năm 1945 Nhật cai trị. Sau đó là cuộc chiến tranh Việt Pháp kéo dài 10 năm, và sau hiệp định Geneve chia đôi đất nước, Việt cộng ló đuôi chồn, theo Tàu đỏ, áp dụng cướp ruộng, đầu tó, giết người, thì làn sóng hơn 1 triệu người di cư tìm tự do, bỏ cả cửa nhà cơ nghiệp để thoát thân. Sống trong thời Đệ Nhất Cộng Hoà dưới sự lãnh đạo của Tổng thống Ngô đình Diệm, rồi sau là Đệ Nhị Cộng Hoà thời TT Thiệu, rồi đến khi Việt cộng cưỡng chiếm Miền Nam Việt Nam, tôi thấy sống thời Đệ Nhất Cộng Hoà là tốt đẹp nhất, rồi đến Đệ Nhị Cộng Hoà. Nếu đem so sánh cuộc sống thời Võ văn Kiệt đuổi 1 triệu dân Saigon khỏi thành phố và diệt tư sản, thì, thời kỳ Pháp cai trị đời sống còn thoải mái hơn thời Việt Cộng cai trị. Và, khi nhìn thấy sự trù phú của miền Nam Việt Nam sau khi theo đoàn quân cướp vào Saigon, bà Dương thu Hương đã khóc và Trần mạnh Hảo đã phải ngỡ ngàng vì bị lừa bịp, chuyện đó không phải là lạ.

Tôi còn nhớ vào thập niên 80 của thế kỷ trước, dân kinh tế mới sống không nổi ở vùng đất khô cằn, họ kéo về Saigon cả ngàn người. Vì đã bị cướp nhà, họ phải chằng bạt hoặc chiếu quanh bức tường trường đua Phú Thọ và bờ lề đường Lý thái Tổ để làm chỗ trú thân. Đường lối cai trị của cộng sản thật tàn ác và ngu dốt.

Nạn tham nhũng càng ngày càng tràn lan. Khởi đầu từ ngày Việt cộng vào chiếm Saigon, guồng máy cai trị của chúng xuất hiện từ ngữ nói trại “thủ tục đầu tiên”, và “ba số năm vừa nằm vừa ký” để nhạo báng cán bộ cửa quyền. Và nay người Việt hải ngoại về nước qua cửa khẩu Nội Bài hay Tân Sơn Nhất đều phải lót 5 usd hay 10 usd vào passport mới dễ dàng qua cửa khẩu.

Những vụ vét của công , tiền viện trợ hay ăn hối lộ điển hình như Bùi tiến Dũng, Nguyễn việt Tiến, Mai văn Dậu chỉ là một phần trong hàng trăm vụ khác. Tôi nghĩ đến câu nói của cố Tổng thống Mỹ Abraham Lincoln mà tôi cho là chí lý:

“All powers tend to corrupt. Absolute powers, corrupt absolutely”.

Xin được dịch là “ Quyền hành đưa đến tham nhũng. Bạo quyền, chắc chắn là tham nhũng.”(6)

Chế độ cộng sản Việt Nam dùng bạo quyền cai trị thì tham nhũng đầy dẫy là điều tất yếu.

Tôi xin mượn vài dòng của chị Trần Khải Thanh Thuỷ :

“...thời đảng trị: “Bắt ăn mì phải ăn mì. Đảng xa hoa cấm tị bì, kêu ca”... Một đất nước như thế có xứng đáng với tên gọi của bài viết: “Ôi Việt Nam xứ xở mù loà?”

Tôi hiểu rằng lịch sử các quốc gia luôn có sự biến đổi. Nhưng biết đến bao giờ đất nước tôi mới thoát ra khỏi cái “xứ sở mù loà” để 83 triệu dân, trong đó có dân làng tôi được sống trong không khí chan hoà tình thương, chẳng còn nạn công an kìm kẹp .Trẻ em trong thôn lại được nghe tiếng sáo diều vi vút trên khung trời xanh, trong không khí thanh bình, tự do và dân chủ thực sự.

(Còn tiếp)